

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

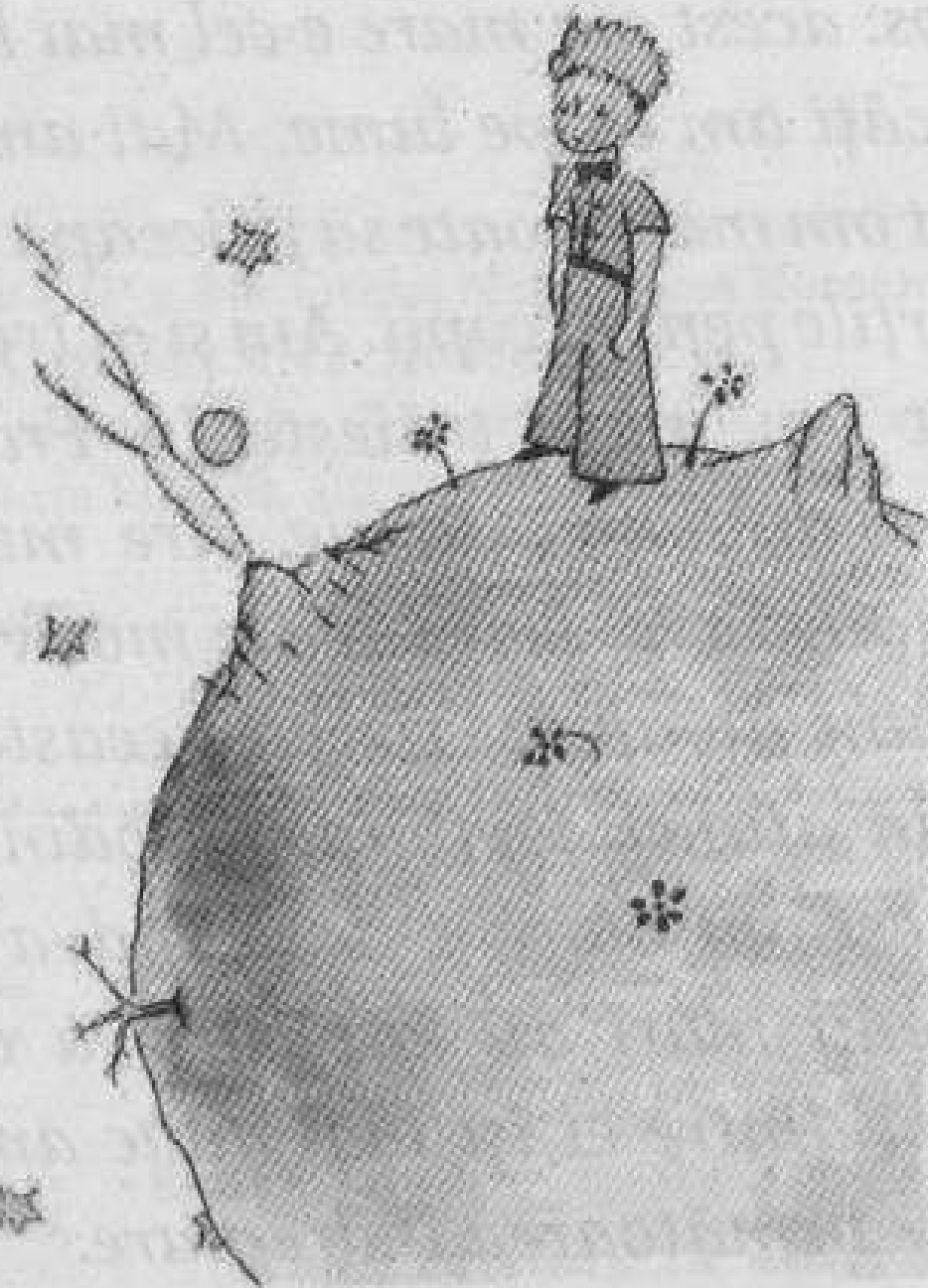
MICUL
PRINT

 editura
Eduard

CUPRINS

Capitolul I.....	7
Capitolul II.....	10
Capitolul III.....	16
Capitolul IV.....	19
Capitolul V.....	26
Capitolul VI.....	31
Capitolul VII.....	33
Capitolul VIII.....	38
Capitolul IX.....	44
Capitolul X.....	48
Capitolul XI.....	56
Capitolul XII.....	59
Capitolul XIII.....	60
Capitolul XIV.....	67
Capitolul XV.....	72
Capitolul XVI.....	78
Capitolul XVII.....	80

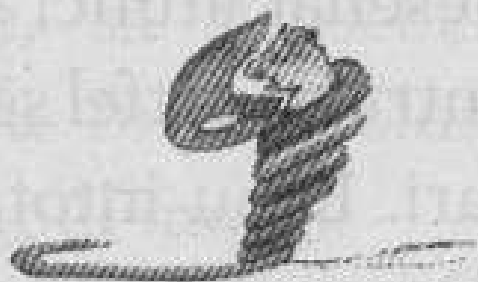
Capitolul XVIII.....	84
Capitolul XIX.....	85
Capitolul XX	87
Capitolul XXI.....	89
Capitolul XXII	98
Capitolul XXIII.....	100
Capitolul XXIV.....	101
Capitolul XXV	105
Capitolul XXVI.....	111
Capitolul XXVII	123

Cu ilustrațiile autorului

CAPITOLUL I

Odată, pe vremea când aveam eu șase ani, am dat peste o poză minunată, într-o carte despre pădurile virgine, numită „Întâmplări trăite”. Înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată copia acestui desen.

În cartea aceea se spunea: „Șerpii boa își înghit prada dintr-odată, fără s-o mai mestece. Pe urmă, nu mai sunt în stare să se miște și dorm întruna, timp de șase luni, cât ține mistuitul.”

M-am gândit atunci îndelung la peripețiile din junglă și am izbutit să fac la rândul-mi, cu creion colorat, primul meu desen. Desenul numărul 1. Era așa:

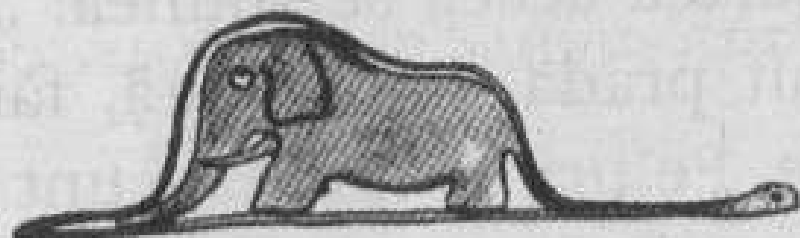

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul acesta îi sperie.

Ei mi-au răspuns:

— De ce să te sperii de-o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care mistuia un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, pentru ca astfel să poată pricepe și oamenii mari. Ei au întotdeauna nevoie de lămuriri. Desenul meu numărul 2 era așa:

Oamenii mari m-au povățuit să le las încolo de desene cu șerpi boa, fie întregi, fie spintecați, și să-mi văd mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa s-a făcut că, la vârsta de șase ani, am părăsit o strălucită carieră de

pictor. Nereușita cu desenul meu numărul 1 și cu desenul meu numărul 2 îmi tăiase orice curaj. Oamenii mari nu pricep singuri nimic, niciodată, și e obositor pentru copii să le dea întruna lămuriri peste lămuriri.

Astfel că a trebuit să-mi aleg altă meserie și am învățat să conduc avioane. Am zburat mai pretutindeni în lume, iar geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare ajutor. Puteam, dintr-o privire, să deosebesc China de Arizona. Lucru foarte folositor, dacă te rătăcești în timpul nopții.

Așa că eu, de-a lungul vieții mele, am avut o sumedenie de legături cu o sumedenie de oameni serioși. Mi-am petrecut multă vreme printre oamenii mari. I-am cunoscut foarte îndeaproape. Ceea ce nu mi-a îmbunătățit părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte cineva care-mi părea mai dezghețat la minte, îl puneam la încercare cu ajutorul desenului meu numărul 1, de care niciodată nu m-am despărțit.

Voiam să știu dacă avea o minte într-adevăr pătrunzătoare. Numai că răspunsul era mereu același: „E o pălărie”. Atunci eu nu-i mai pomeneam nici de șerpii boa, nici de pădurile virgine, nici de stele. Căutam să fiu pe înțelesul lui. Stăteam cu el de vorbă despre bridge, despre golf, despre politică și despre cravate. Iar el era încântat că făcuse cunoștință cu un om atât de așezat.

CAPITOLUL II

Așa am trăit eu, stingher, fără să am cu cine sta într-adevăr de vorbă, până când, o dată, acum șase ani, am rămas în pană în pustiul Sahara. Mi se stricase ceva la motor. Și cum nu luasem cu mine nici mecanic, nici călători, mă pregăteam să-ncerc de unul singur să duc la bun sfârșit o reparație anevoiasă. Era pentru mine o chestiune de viață și de moarte. Apă de băut, abia dacă aveam pentru o săptămână.

În prima noapte, deci, am dormit acolo, pe nisip, la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească. Eram mai singur chiar decât naufragiatul pe o plută, în mijlocul oceanului. Așa că vă închipuiți uimirea mea, când deodată, în revărsat de zori, m-am pomenit că mă trezește un glăscior ciudat. Rostea:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

— Cum?

— Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare, ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. Am privit cu

luare-aminte. Și-am văzut un omuleț cu totul nemaipomenit, care mă scruta cu gravitate. Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am izbutit să i-l fac.

Desenul meu e însă, bineînțeles, mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu e vina mea. Pe când aveam șase ani, oamenii mari mă făcuseră să-mi pierd orice încredere în cariera mea de pictor și, în afară de șerpi boa întregi și de șerpi boa spintecați, nu mai învățasem să desenez nimic altceva.

Prin urmare, priveam cu ochi mari de uimire la arătarea aceea. Nu uitați că mă aflam la mii de leghe depărtare de orice țărâm locuit. Or, omulețul meu nu părea a fi nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc înfățișarea unui copil pierdut în inima pustiului, la mii de leghe depărtare de orice țărâm locuit. Când, în sfârșit, am fost în stare să vorbesc, l-am întrebat:

— Bine, dar... ce cauți tu aici?

Iar el rosti atunci din nou, încetișor, cerându-mi parcă un lucru din cale-afară de însemnat:

— Te rog... desenează-mi o oaie!

În fața unei taine prea copleșitoare, nici nu mai cutezi să te împotrivești. Oricât de nefiresc mi se părea mie lucrul acesta acolo, la mii de leghe depărtare de orice așezare omenească, și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, mi-am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Însă mi-am adus atunci aminte că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus omulețului aceuia (cam posomorându-mă) că nu mă pricep să desenez. El mi-a răspuns:

— Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum eu niciodată nu mai desenasem o oaie, i-am făcut unul dintre desenele acelea două, singurele de care mă știam în stare.

Cel cu șarpele boa întreg. Și-am încremenit, auzind că omulețul îmi spune:

— Nu! Nu! Nu vreau un elefant în pânțele unui șarpe boa! Un șarpe boa e foarte primejdios, iar un elefant te încurcă foarte mult. La mine acasă-i foarte strâmt. Eu de-o oaie am nevoie. Desenează-mi o oaie!

Așa încât am desenat.

El s-a uitat atent, apoi a zis:

— Nu! Asta-i tare bolnavă. Fă-mi alta!

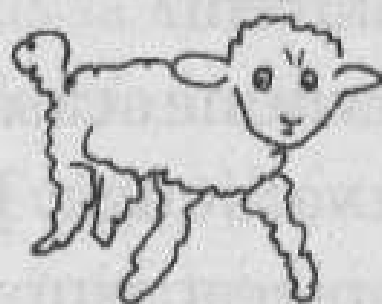
Am desenat alta:

Prietenul meu a zâmbit cu drăgălășenie și îngăduință:

— Numai că... vezi și tu... aceasta nu-i

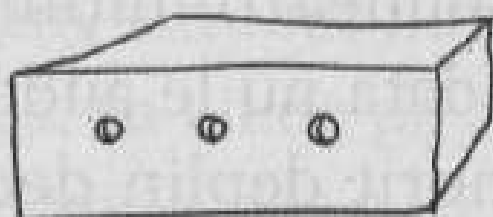
oaie, e berbec. Are coarne... Am făcut, prin urmare, desenul din nou.

El însă mi l-a dat înapoi, ca și pe cele de mai înainte:

— Asta-i prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Atunci, pierzându-mi răbdarea, deoarece mă zoream să mă apuc de demontarea motorului, i-am făcut la repezeală desenul următor.

Și i-am spus, într-o doară:

— Aceasta e lada! Oaia care-ți trebuie se află înăuntru.

Dar am văzut cu uimire cum chipul micului meu judecător se luminează:

— Chiar așa mi-o și doream! Crezi că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

— De ce mă-ntrebi?

— Pentru că la mine acasă-i tare strâmt...

— Negreșit îi va ajunge. Ți-am dat o oaie mititică. El s-a aplecat asupra desenului:

— Nu chiar așa de mititică... Ia te uită! A adormit... Și așa l-am cunoscut pe micul prinț.

CAPITOLUL III

Mi-a trebuit un timp îndelungat, până când să pot pricepe dincotro venea. Micul prinț, care îmi puneă o mulțime de întrebări, părea că niciodată nu le aude pe-ale mele. Nu m-am lămurit deplin decât încetul cu încetul, și asta datorită unor cuvinte pe care le rostea întâmplător. Așa, de pildă, când a dat cu ochii de avionul meu (avionul nu vi-l desenez, e un desen mult prea greu pentru mine), m-a întrebat:

— Ce bazaconie mai e și asta?

— Nici o bazaconie. Asta zboară. E un avion. Avionul meu.

Și i-am adus la cunoștință, cu mândrie, că eu zbor. Atunci el a exclamat:

— Cum? Ai căzut din cer?

— Da, i-am întors-o eu cu modestie.

— O! asta-i bună...

Și micul prinț izbucni într-un drăgălaș hohot de râs, care pe mine m-a supărat destul de mult. Mie nu-mi place să râdă nimeni de nenorocirile mele. Apoi, adăugă:

— Atunci și tu vii tot din cer! De pe ce planetă ești?

Întrezărind pe loc o licărire în taina care îl învăluia, l-am întrebat numaidecât:

— Vasăzică, tu vii de pe altă planetă?

El însă nu mi-a dat nici un răspuns. A clătinat încet din cap, uitându-se la avionul meu:

— Ce-i drept, cu ăsta nici nu poți să vii prea de departe... Și multă vreme s-a pierdut în visare.